

Párbeszéd Vassula Rydén és a Hittani Kongregáció között

Bevezetés

2001 és 2004 között Vassula Rydén hivatalos párbeszédet folytatott a vatikáni székhelyű Hittani Kongregációval az akkori bíboros, Joseph Ratzinger (ma XVI. Benedek pápa) kérésére.

Ez a beszámoló nem Rydén asszonynak kíván olcsó propagandát biztosítani, inkább az a célja, hogy kiegyensúlyozott és részletes áttekintést adjon ennek a párbeszédnek a folyamatáról és eredményeiről.

Ugyanakkor kétségtelen, hogy a párbeszéd lezajlott és pozitív eredménnyel zárult. A Rydén asszony és a Hittani Kongregáció között folyt teljes párbeszéd szövege – Ratzinger bíboros külön kérésére – 2004-ben megjelent egy külön [kiadványban](#) és Rydén asszony azóta kiadott könyveibe is belekerült. Amint ebből a beszámolóból kiderül, Ratzinger bíboros először elutasította a találkozóra való felkérést még 1999-ben „a Közlemény okozta helyzet miatt,” ahogyan fogalmazott. Ezzel szemben felajánlotta a Hittani Kongregációval folytatott hivatalos párbeszéd lehetőségét. Ez a párbeszéd és annak pozitív végeredménye tette lehetővé Ratzinger bíborosnak, hogy magánkihallgatáson fogadja Rydén asszonyt 2004 novemberében, amikor a lenti képet készítettem.



Meg kell értenünk, hogy ez a párbeszéd önmagában nem jelenti a Rydén asszony által lejegyzett [Igaz Élet Istenben üzenetek](#) hivatalos „elfogadását.” Az 1995-ös [Közlemény](#), amely néhány kritikus megjegyzést fogalmaz meg Rydén asszony írásairól, hivatalosan továbbra is érvényben marad. Csak egy új Közlemény „törölhetné el” a korábbi, de egy ilyen közlemény valószínűleg nem fog megjelenni *Vassula Rydén* életében, ismerve a Vatikán óvatos hozzáállását a még élő misztikusokhoz.

Amikor Rydén asszony megkérdezte Ratzinger bíborost a kihallgatáson, hogy mit fog válaszolni a Hittani Kongregáció, ha az ő megítéléséről érdeklődnek, ezt a választ kapta: „Azt fogjuk mondani, hogy történtek változások a témában..., hogy ezentúl a Közlemény az Ön bevezetőjének és válaszainak figyelembe vételével olvasandó.” (a teljes idézet a [Párbeszéd](#) oldalon olvasható)

Legalább három okból érzem kötelességemnek, hogy elmondjam ennek a párbeszédnek

a tényeit:

1. Először én kértem a párbeszédet az egykori Ratzinger bíborossal, egy vele készített interjú után, amely 1999-ben jelent meg a *Communió*ban és másutt is.

2. 1997 és 2001 között írtam a doktori disszertációm a Pápai Gergely Egyetemen a keresztény próféciákról. Ebben található egy bekezdés Rydén asszony esetéről, mint egy olyan történelmi példáról, amelyet sokan prófétainak tekintenek. Munkám az Oxford University Press kiadónál jelent meg 2007-ben Ratzinger bíboros előszavával (ld. www.christian-prophecy.org). Az említett doktori tanulmányok után teológiát tanítottam a Pápai Gergely Egyetemen, tehát – mivel 1997 és 2004 között Rómában éltem – közeli részese lehettem ennek a párbeszédnek, így tanúja vagyok mindannak, ami történt.

3. Egyesekben kétségek merültek fel a párbeszéd legitimitásával, ill. pozitív végkimenetelével kapcsolatban. Ez részben William Levada érsek (a Hittani Kongregáció jelenlegi prefektusa) 2007-ben kelt enyhén kétértelmű levelére vezethető vissza. E beszámolóval ezeket a kételyeket szeretném eloszlatni.

Ebben a beszámolóban a következőkről olvashatnak:

[A párbeszéd előkészítése \(1995–1999\)](#)

[Maga a párbeszéd \(1999–2004\)](#), amely Ratzinger bíboros és Rydén asszony fent említett találkozásával zárult.

A beszámolóban említett levelek megtalálhatók a szerző archívumában. Fontos célokra másolatok igényelhetők az alábbi e-mail címen: n.c@hvidt.com

Tisztelettel

Niels Christian Hvidt
egyetemi docens
Egészség-, Ember- és Társadalom Kutató Intézet
Dél-Dániai Egyetem

Bevezetés

A Hittani Kongregáció 1995-ben kiadott egy [Közleményt](#) Vassula Rydén asszonnyal kapcsolatban. A Közleményt az összes katolikus Püspöki Konferenciának elküldték a világon. A Közleményben az áll, hogy a nyilvánosságra hozatalát megelőző vizsgálat „a pozitív szempontokon túlmenően számos alapvető elemet tárt föl, amelyeket a katolikus tanítás fényében negatívnak kell tekintenünk.”

Az 1995-ös Közleményt egy [második Közlemény](#) is megerősítette egy évvel később, mert az első Közlemény nem volt aláírva, ami némi zavart okozott. A második Közlemény arra is felhívja a püspököket, hogy korlátozzák Rydén asszony írásait és tevékenységét egyházmegyéikben.

Ez volt a helyzet Rydén asszonnyal és *Igaz Élet Istenben* című írásaival kapcsolatban, amikor 1997 augusztusának végén Rómába érkeztem. Teológiai mesterfokozatomat a Koppenhágai Egyetem Teológiai Karán szereztem meg, egy szinte teljesen a lutheri tanokat követő állami egyetemen. Így magától értetődő volt, hogy római katolikusként doktori tanulmányaimat Rómában folytassam.

Beiratkoztam a Pápai Gergely Egyetemre és folytattam a keresztény prófétálás teológiájáról szóló kutatásaimat a Pápai Szent Anzelm Intézet professzorának, Elmar Salmann atyának a vezetésével.

Mivel olvastam Joseph Ratzinger bíboros műveit, megpróbáltam felkérni egy interjúra a keresztény prófétálás témájában. Először az egyik csütörtök reggeli mise után kérdeztem meg Német Szemináriumban a vatikáni Campo Santóban. Ratzinger bíboros többnyire jelen volt ezeken a miséken, és én is gyakran vettem részt, mivel az anyanyelvemen – németül – voltak, és csodálatos volt a liturgia. Nagyobb zarándoklatok idején a templom zsúfolásig megtelt, de ezen időszakokon kívül csak a szeminaristák és néhány Rómában élő német volt jelen. Ezen a bizonyos misén a svéd Lundi Egyetem professzorával, Yvonne Maria Wernerrel voltam, aki Ratzinger bíboros könyveit fordította, és nagyon jártas a teológiájában. Együtt mentünk oda hozzá és kértük fel egy interjúra. Ő kedvesen azt válaszolta, hogy kérésemet adjam be írásban a Hittani Kongregációnak, amit meg is tettem.

1998. február 19. A fent említett levelet, amelyben interjút kértünk Ranzinger bíborostól, 1998. február 19-én küldtük el. Mons. Joseph Clemenstől, Joseph Ratzinger bíboros akkori személyi titkárától pozitív választ kaptam.

1998. március 16. Az interjúra egy hónappal később 1998. március 16-án került sor Ratzinger bíboros fogadószobájában a Hittani Kongregációban. Werner professzorasszony is jelen volt az interjún. Az interjú előtt elküldtem a kérdéseimet Ratzinger bíborosnak és ő csodálatosan felkészült a beszélgetésre. Az interjú ötven percig tartott, a bíboros nagyon érthetően és majdnem tökéletesen nyomdakészen fogalmazott. A lejegyzés és szerkesztés után elküldtem jóváhagyásra a Hittani Kongregációba, és apró javításokkal néhány hét múlva vissza is kaptam.

Amikor feltettem neki a Vassula Rydénre vonatkozó utolsó kérdésemet, hirtelen megváltozott a hangja, felemelte a kezét és így kiáltott fel: „Ó, ez egy hatalmas és problematikus kérdés. Talán az lenne a legjobb, ha most nem foglalkoznánk vele!” Én mégis tovább kérdeztem: „Azt mondják, hogy a Vatikán elítélte Vassula Rydén asszonyt. Igaz ez?”

Azonnal válaszolt: „Nem, ez nem igaz. A Közlemény figyelmeztetés, nem pedig elítélés. Pontos ügyrendi szempontból nézve, senki nem ítélt el tárgyalás valamint anélkül, hogy először kifejttesse álláspontját. Mi azt mondjuk, hogy vannak dolgok, amelyek nem világosak. Van néhány vitatható apokaliptikus elem és ekleziológiai vonatkozás, ami nem világos. Az írások sok jó dolgot tartalmaznak, de a tiszta búza és az ocsú összekeveredett. Ezért kértük a katolikus híveket, hogy mindent óvatosan vizsgáljanak meg, és vessék össze az Egyház hitletéteményével.”

Megkérdeztem: „Folytatódik a vizsgálat?”

Ratzinger bíboros válasza: „Igen, és amíg a tisztázás tart, a hívek legyenek óvatosnak és alkalmazzák a megkülönböztetést. Semmi kétség, hogy van egyfajta fejlődés az írásokban, ami még nem ért véget. Szem előtt kell tartanunk, hogy az Istennel való belső (szóbeli vagy képi) kapcsolat kialakítása – még a valódi misztika esetén is – mindig függ az emberi lélek lehetőségeitől és korlátaitól. Feltétlen bizalom csak a valódi Kinyilatkoztatásba helyezendő, amelyet az Egyház által közvetített hitben találhatunk meg.”

1998. május 29. 1998. május 29-én levélben engedélyt kértem Ratzinger bíborostól, hogy a HK által véglegesített interjút közölhessem a *Signum* és az *AC Revue* című skandináv lapokban. Engedélyt kaptam, hogy megjelentessem a *Communioban*, a *30 Giorniban* és más helyeken.

1999. január 23. 1999. január 23-án levélben fordultam Ratzinger bíboroshoz, melyben aggodalmamat fejeztem ki Vassula Rydénről mondott kemény szavait illetően („a tiszta búza és az ocsú összekeveredett”). Később újra találkoztam vele a Campo Santóban, és beszéltem vele a kérdésről. Akkoriban ragaszkodott a fenti álláspontjához. Amikor megkértem, hogy gondolja át a Vassula Rydénről mondottakat („a tiszta búza és az ocsú összekeveredett”), gyorsan így válaszolt: „Valóban így van!” Ennyi. Akkoriban Ratzinger bíboros még meg volt győződve arról, hogy Vassula Rydén írásaiban vannak káros elemek.

Ez volt a helyzet, amikor Rydén asszonnyal a Hittani Kongregációval való hivatalos párbeszéd lehetőségéről beszéltem. Ő tudta, hogy ennek a végkimenetele még az 1995-ös Közleménynél is rosszabb lehet. A Közlemény csak figyelmeztetés volt, ahogyan Ratzinger bíboros fogalmazott az interjúban, ugyanakkor a hivatalos párbeszéd végén a Hittani Kongregáció akár eretneknek is minősítheti az írásokat. Mivel Rydén asszony teljesen meg van győződve arról, hogy az írások magától Krisztustól származnak, egyetlen pillanatig sem gondolkodott, hogy vállalja-e a kockázatot, tehát kész volt párbeszédet kezdeni a Hittani Kongregációval.

A párbeszéd

1999. június 1. 1999. június 1-jén egy reggeli misén megkérdeztem, Joseph Ratzinger bíboros urat, hogy hajlandó lenne-e találkozni Vassula Rydén asszonnyal. Nagyon nyugodtan azt válaszolta, hogy ez most nem lehetséges az 1995-ös Közlemény okozta helyzet miatt. Ugyanakkor azt kérte, hogy Vassula találkozzon az akkori titkárával, Tarcisio Bertone S.D.B. érsekkel, aki jelenleg a Vatikán államtitkára. Elhatároztam tehát, hogy a találkozó megszervezésének céljából felkeresem a „sottosegretariatót”, vagyis a helyettes titkárt, aki a Hittani Kongregáció hierarchiájában a harmadik helyen áll. Ő akkor Gianfranco Girotti atya volt.

A találkozóra néhány héttel később került sor. Meglepetésemre nemcsak Girotti atya,

hanem Bertone érsek is jelen volt. Megvitattuk a Közlemény okozta helyzetet. Bertone érsek aláhúzta, hogy a Vatikán mindig nyitott a párbeszédre, ami Rydén asszony esetében is érvényes. Azt kérte, hogy a Rydén asszonnyal való lehetséges találkozó idejét egyelőre kezeljük bizalmasan.

2000. július 6. A fenti megbeszélés alapján Rydén asszony egy hivatalos kérvényt nyújtott be 2000. július 6-án a Hittani Kongregációhoz a párbeszéd megindítására. Sajnos ez a levél jelenleg nincs meg.

2001. február 14. Rydén asszony és a vatikáni vezetők első találkozására 2001. február 14-én került sor. Bertone érsek, Girotti atya, Rydén asszony és én voltunk jelen. A beszélgetés szívélyes és közvetlen volt. Bertone érsek érdeklődött Rydén asszony háttéréről, férje munkájáról, amit a Nemzetközi Mezőgazdasági Fejlesztési Alapnál végzett (IFAD), és természetesen az ő különleges spirituális tapasztalatairól.

A találkozón megállapodtak arról, hogy Rydén asszonynak hivatalos párbeszédet kell kezdenie a Hittani Kongregációval. Ennek keretében kijelölt tanácsadók fogják elolvasni és értékelni Vassula Rydén *Igaz Élet Istenben* című írásait, és bármilyen további lépést az ő véleményük alapján fognak megtenni. Bertone érsek aggálya az volt, hogy az olasz fordítás hibákat tartalmazott, amelyeket ki kell javítani – Rydén asszony ezzel egyetértett.

Ezt egy informális beszélgetés követte Rydén asszony apostolkodásáról. Bertone érsek szemmel láthatóan lelkesedve mondta, hogy számára ez egy küldetésnek tűnik, és Rydén asszony a diplomáciai körök „apostola”. Rydén asszony elmondta, hogy lokúció formájában kapja az üzeneteket.

2001. március 20. Levelet küldtem Bertone érseknek Rydén asszony üdvözetével 2001. március 20-án, amelyben biztosítottam őt, hogy az olasz fordítást leellenőrizzük.

2001. december 1. Girotti atya hívott telefonon 2001 decemberében és három példányt kért minden angol nyelven addig kiadott IÉI könyvből a tanácsadók részére. Néhány nap múlva elküldtem a könyveket Girotti atyának és annyi videót is küldtem Rydén asszony beszédeiről, amennyit csak tudtam.

2002. április 4. Rydén asszony 2002. április 4-én levelet kapott Prospero Grech atyától, aki a biblikus teológia elismert professzora a Pápai Augustinianum Intézetben. Először akkor találkoztunk vele, amikor Rydén asszony papoknak tartott előadást Rómában néhány hónappal korábban a Dehoniane Kiadónál. Érdekelte Rydén asszony különleges Isten-tapasztalata, részben azért is, mert tanulmányozta a prófétálás teológiáját az Újszövetségben. Prospero atya azt írta, hogy Ratzinger érsek bízta meg, hogy tegyen fel Rydén asszonynak öt kérdést, ezzel „lehetőséget adva neki, hogy tisztázza az írásaiban található néhány állításának jelentését”. Rydén asszony találkozott Grech atyával és velem, hogy pontosítsuk, milyen fajta választ vár tőle a Hittani Kongregáció.

Rydén asszony nekilátott a válaszok írásának. Levelében Grech atya arra kérte, hogy konzultáljon teológusokkal, akik segítenek neki megfogalmazni a gondolatait. Így kérte fel Mons. Eleutherio Fortinot a Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsából, Teran Dutari quitói püspököt Ecuadorból és engem.

2002. június 26. Rydén asszony 2002. június 26-án nyújtotta be válaszait a Hittani Kongregációnak levélben. Grech atya még a beadás előtt megnézte az írást, és „kiválónak” nevezte.

2002. szeptember A nyár elmúltával visszatértem Rómába, és újra elmentem egy

reggeli misére a Campo Santoba. Itt talákoztam Ratzinger bíborossal. Váratlanul odajött hozzám és németül felkiáltott: „Ah! Die Vassula hat ja sehr gut geantwortet”. Magyarul: „Ó ez a Vassula nagyon jó válaszokat adott”. Nyilvánvalóan elégedett volt a válaszokkal, és nem átalott kifejezni elégedettségét. Mindazonáltal semmi sem történt egészen 2003-ig, amikor Rydén asszony újra írt Ratzinger bíborosnak.

2003. január 15. 2003. január 16-án talákoztam Ratzinger bíborossal a Campo Santoban egy Szentmise után. Egy 2003. január 15-én kelt levelet vittem neki Rydén asszonytól, amelyben sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy nem kapott hivatalos visszajelzést a válaszairól. Megemlítette a rágalmazásokat, amelyekkel továbbra is illetik. Példaként hozta az Avvenire olasz katolikus újságban nemrég megjelent levelet, amely François Dermine atyát idézi, aki korábban azzal az állítással keltette Vassula rossz hírét, hogy a Vatikán „elítéli”.

2003. április 7. A Hittani Kongregáció levelet küldött a világ minden Püspöki Konferenciájának. Ebben tájékoztatást kértek Rydén asszonyról és tevékenységéről az 1995-ben kiadott Közlemény óta eltelt időszakra vonatkozóan: „Most, hogy néhány év eltelt, a Kongregáció hálás lenne, ha – bizalmasan – információt, esetleg értékelést adnának Rydén asszony jelenlegi hatásáról a világ katolikusai között.”

Ezzel egy időben Ratzinger bíboros Grech atya közvetítésével felkérte Rydén asszonyt, hogy a soron következő *IÉI* kötetben jelentesse meg a párbeszédet (a Hittani Kongregáció kérdéseit és Vassula válaszait). E kérés célja nem csupán az volt, hogy a világ tudomást szerezzen a párbeszédéről, hanem annak a próbája is volt, hogy valóban Rydén asszonytól származnak-e a válaszok. A párbeszéd a XII. kötetben jelent meg [magyarul a XIV.-ben], majd az ezt követő *IÉI* kötetekben is.

Hónapok teltek el. Gyakran talákoztam Ratzinger bíborossal, Mons. Clemensszel, majd később Mons. Georg Gänsweinrel – aki Ratzinger bíboros személyi titkára lett Mons. Clemens után –, valamint másokkal, akik ismerték az ügyet. Mindig a következőt mondták: „A Vatikán malmai lassan örölnek.” Mons. Gänswein azt mondta, hogy legyünk türelemmel, és ne zavarjunk senkit sem, aki részt vesz az eljárásban. Maga Ratzinger bíboros azt mondta, hogy bár ő szívesen látna egy új Közleményt, mégis „engedelmeskednie kell a bíborosoknak.” E kijelentésből azt vontam le, hogy néhány bíboros ellenzi egy kortárs misztikussal folytatott párbeszéd pozitív kimenetének a lehetőségét, ami egy új Közlemény kiadását tenné szükségessé, ezzel hatályon kívül helyezve a korábbi.

2004. május A Piazza Farnesén található Szent Brigitta Házban talákoztam 2004 májusában egy társadalmi eseményen Mons. Charles Sciclunával, a Hittani Kongregáció Jogvédőjével, aki a Hittani Kongregáció hierarchiájában a negyedik helyen áll. Mons Scicluna megerősítette, hogy Rydén asszony válaszai valóban nagyon pozitív visszhangot keltettek. Ennek ellenére a Hittani Kongregáció nem ad ki egy „új” Közleményt, amely hatályon kívül helyezné a korábbi. Pozitív állásfoglalásukat inkább „visszafogottan” terjesztik.

Később Grech atya is megerősítette ezt az információt. Találkozott Angelo Amato érsekkel, akitől megkérdezte, hogy Rydén asszony válaszairól mikor adnak ki hivatalos véleményt. Mons. Amato meglehetősen kurtán annyit mondott, hogy nem lesz ilyen és a Közlemény marad. Ugyanakkor megtudtuk, hogy a Hittani Kongregáció újból írni készül azoknak a Püspöki Konferenciáknak, amelyek Ratzinger bíboros Rydén asszonnal kapcsolatos fent említett levelére negatívan reagáltak. Rydén asszony csalódott volt a hír hallatán. Biztos volt benne, hogy ha a párbeszéd végkimenetele negatív lett volna, akkor

azt a Kongregáció nyilvánosan is kihirdeti, sőt talán még hivatalosan is elítéli őt. De most, hogy a végeredmény pozitív lett, azt „visszafogottan” terjesztik.

2004. június 29. Éppen ezért Rydén asszony levelet írt Ratzinger bíborosnak, amelyben a válasz elmaradása feletti csalódásának adott hangot.

Meg kell értenie, ha az a kérdés merül fel bennem: „mi volt az egész eljárás célja?” Ön azt mondta a *30 Giorni*-ban megjelent Niels Christian Hvidtnek adott interjúban, hogy senkit sem lehet elítélni eljárás nélkül. Most elítéltek, vagy nem találtak vétkesnek és felmentettek? Bármely bíróságon kihirdetné ítéletét a bíró vagy az esküdtszék. De esetemben úgy tűnik, hogy a bíró és az esküdtek kivonultak a teremből. A világon senki sem fogja megtudni, hogy Ön írt néhány Püspöki Konferenciának... A Krisztusért végzett munkával szenvedések és a kegyelmek is járnak, de azt hiszem, hogy megpróbáltatásaimnak eme szükségtelen fokozása, Istent is zavarja.

Ezért komolyan kérem Önt – azzal a bizalommal, amellyel kezdettől fogva voltam Eminenciája iránt –, hogy küldjön nekem valamilyen megerősítő írást (ha csak egy levelet is), hogy az emberek láthassák, hogy az Ön végkövetkeztetése nem negatív. Remélem, hogy az eljárás végeztével részesülhetek abban a megtiszteltetésben, hogy találkozhatom Önnel. Továbbra is nagyon szeretném, ha személyesen találkozhatnék Önnel és fogadni tudna egy audenciára.

2004. július 10. Közvetlen válaszul erre a levélre Vassula két hét múlva kapott egy levelet Joseph Augustine di Noiától, a Hittani Kongregáció új helyettes titkárától. Ebben tájékoztatta Vassulát arról, hogy a Kongregáció levelet küldött számos Püspöki Konferencia elnökének, és az említett levél egy másolatát is mellékelte.

A Hittani Kongregáció említett új levelét 2004. július 10-én küldték el. A következő információt tartalmazta:

Amint Ön előtt ismeretes, e Kongregáció 1995-ben Közleményt adott ki Vassula Rydén asszony írásaival kapcsolatban. A későbbiekben, az ő kérésére mélyreható párbeszéd kezdődött. A párbeszéd lezárásaként Rydén asszony 2002. április 4-én kelt levelében – amely később az *Igaz Élet Istenben* legutóbbi kötetében jelent meg – fontos adatokat közölve tisztázta házassági állapotát és azokat a problémákat, amelyeket a fent említett Közlemény vetett fel írásaival és a szentségekhez való járulásával kapcsolatban (vö. csatolmány).

Mivel az Ön országában is bizonyos mértékben elterjedtek az említett írások, ezért a Kongregáció fontosnak látta, hogy a fentiekről értesítse Önt. A Rydén asszony által szervezett ökumenikus jellegű imacsoportokkal kapcsolatban fel kell szólítani a katolikus hívőket arra, hogy tartsák magukat az egyházmegyés püspök rendelkezéseiseihez.

Ez volt az a „visszafogott” pozitív válasz, amelyet a Hittani Kongregáció kiadott.

2004. október 15. Megjelent Rydén asszony és a Hittani Kongregáció teljes párbeszéde 2004. októberben. A kiadvány tartalmazza Grech atya Rydén asszonynak írt első levelét az öt kérdéssel, Rydén asszony válaszait, valamint Mons. di Noia 2004. július 10-i levelét Rydén asszonynak, továbbá Ratzinger bíborosnak a Püspöki Konferenciákhoz intézett levelének másolatát. A bevezetőt Ramón Argüelles érsek (Fülöp-szigetek) írta, a záró gondolatokat pedig Lars Messerschmidt atya (Dánia). A teljes kiadvány megtekinthető a <http://www.tlig.org/hu/hucdf3.html> oldalon.

2004. november 22. Rydén asszony és a Hittani Kongregáció közötti párbeszédet az indította el, hogy 1999-ben azzal a kéréssel fordultam Ratzinger bíborshoz, hogy fogadja Rydén asszonyt. Amint korábban már említettük, azt válaszolta akkor, hogy ez nem lehetséges a Közlemény okozta helyzet miatt, de szeretné, ha Rydén asszony párbeszédet folytatna a Hittani Kongregációval. Most, hogy a párbeszéd lezárult és a helyzet tisztázódott, eljött az ideje, hogy megkérdezzük Ratzinger bíborost a találkozóról, amit jóval korábban ígért meg azzal a feltétellel, ha a párbeszéd végkimenetele pozitív lesz.

Beterjesztettem a kérést Ratzinger bíborosnak, amint Rydén asszony is megtette 2004. június 29-én kelt levelében. Ratzinger bíboros azt válaszolta, hogy igen, tartsuk meg a találkozót, de „félhivatalos jellege” miatt jól elő kell készíteni. A Rydén házaspár nemsokára indult Washingtonba, ahol Ryden úrnak el kellett foglalnia új munkahelyét a Világbanknál.

Ratzinger bíboros 2004. november 22-én fogadott minket. Nagyon szívélyes fogadtatásban volt részünk, először a személyi titkára, Mons. Gänswein, majd maga Ratzinger bíboros részéről is a Hittani Kongregáció lenyűgöző fogadótermében. Beszélgetésünkről közvetlenül a találkozó után feljegyzéseket készítettem, és hiszem, hogy sikerült pontosan megörökítenem a találkozó leglényegesebb momentumait.

A beszélgetés közvetlen és nagyon szívélyes volt. Francia nyelven folyt, amely a legjobban beszélt közös nyelvünk volt. Ratzinger bíboros az alábbi felkiáltással kezdte a beszélgetést: „Végre sikerült találkozunk!” Ezzel világosan kifejezte, hogy a Rydén asszonnal folytatott eljárás sikeresen befejeződött, és ezért jöhetett létre egyáltalán ez a találkozó. Rydén asszony mély és őszinte háláját fejezte ki, amiért Őminenciája vállalkozott a vele való párbeszédre. Továbbá azt is elmondta, hogy bár szívesen látott volna egy új Közleményt, tudja és nagyon nagyra becsüli, hogy Ratzinger bíboros minden tőle telhetőt megtett és keményen küzdött az ő ügyéért.

Ratzinger bíboros ezt válaszolta:

„Nos, mi mindig a békét keressük. Mindannyian próbáljuk megtenni, amit az Úr ad nekünk, próbálunk az Úr szolgálatában élni, és reméljük, hogy az Úr békében vezet minket. Természetesen – amint Ön jól tudja – az is a feladatunk, hogy megvédjük a katolikus hitet és a hit fegyelmét, és ezért megteszünk minden tőlünk telhetőt. Reméljük, hogy az Úr megbocsátja hibáinkat és megadja számunkra az igaz utat.”

Ezután egy hosszú beszélgetés következett Vassula missziójáról és a párbeszédéről, amit más keresztényekkel, illetve más hitűekkel, mint pl. muszlimokkal folytat a keresztény hitről.

Ratzinger bíboros véleménye az volt, hogy az ilyen párbeszédnek nehezek, de nagyon fontosak. A beszélgetés végén Rydén asszony egy kérdést tett fel Ratzinger bíborosnak, amely a Hittani Kongregáció „visszafogott” válasza feletti csalódás után fogalmazódott meg benne.

„Az lenne az utolsó kérdésem, hogy mit fog az Ön hivatala válaszolni, ha valaki felhívja, hogy tájékozódjon az ügyemmel kapcsolatban és ezt kérdezi, hogy érvényben van-e még a Közlemény. Mit fognak válaszolni?”

Ratzinger bíboros ezt felelte:

„Azt fogjuk mondani, hogy történtek változások, nevezetesen megírtuk az érintett püspököknek, hogy ezentúl a Közlemény az Ön bevezetőjének és válaszainak figyelembe vételével olvasandó.”

Megállapodtunk, hogy továbbra is párbeszédben maradunk egymással. Ha a Hittani Kongregációnak bármilyen további kérdése lenne Rydén asszonyhoz, ő áll rendelkezésükre. Ugyanígy, ha a Hittani Kongregációnak bármilyen kérdése van az *IÉI* üzenetek olvasóival kapcsolatban, Rydén asszony örömmel ajánl olvasókat.

A találkozó végén Rydén asszony egy ikont adott át Ratzinger bíborosnak, amelyet hálásan elfogadott. Egy fénykép is készült azzal a megállapodással, hogy azt nem fogjuk – Ratzinger bíboros szavaival – „olcsó propagandára” használni. Rydén asszony megtartotta ígéretét, és csak barátainak beszélt a találkozóról és csak nekik mutatta meg a képet. Hasonlóképpen én sem tartom ezt a beszámolót olcsó propagandának, sokkal inkább jelentős dokumentumnak, amely beszámol egy – az egyház életében történt – fontos eseménysorozatról, valamint a Hittani Kongregációnak a komoly párbeszédre való készségéről.

Legutóbbi fejlemények (2004-2007)

Vassula Rydén asszony nagyon elégedett volt a párbeszéd végkimenetelével. Nagyon igazságtalannak érezte, hogy a Hittani Kongregáció nem adott ki egy újabb Közleményt a párbeszéd eredményeiről, ugyanakkor nagyra értékelte a Hittani Kongregáció munkáját, különösen Ratzinger bíborosét. Egyáltalán nem számított a Hittani Kongregáció újabb negatív állásfoglalására, különösen nem Ratzinger bíboros pápává választása után.

2005. december 8. A további párbeszéd melletti elkötelezettségének kifejezésére Rydén asszony levelet írt William Levada bíborosnak (akkor még érsek) miután kinevezték a Hittani Kongregáció prefektusává, és Angelo Amato érseknek, a Hittani Kongregáció titkárának. Levelében mindkettejüket biztosította arról, hogy nagyon szeretné folytatni a párbeszédet a Hittani Kongregációval – ahogyan arról Ratzinger bíborossal megegyeztek az audiencián – és bármikor szívesen áll rendelkezésükre, ha bármilyen kérdésük lenne. Sajnálatos módon Rydén asszony egyiküktől sem kapott semmilyen visszajelzést.

2007. január 25. Levada bíboros 2007. január 25-én levelet intézett az összes Püspöki Konferenciához Ryden asszonnyal kapcsolatban, amit a témában a Hittani Kongregációhoz folyamatosan érkező kérések motiváltak „Vassula Rydén asszony írásairól és tevékenységéről, különösen, ami az 1995. október 6-i Közlemény érvényét illeti, valamint a követendő ismérvekről, amelyek meghatározzák a helyi Egyházak álláspontját Vassula Rydén asszony írásainak terjesztése tárgyában.” A levél három további magyarázattal folytatódik:

1. Amint már utaltunk rá ebben a beszámolóban, a Közlemény továbbra is érvényben marad. 2. Rydén asszony „magyarázattal szolgált néhány kényes ponttal kapcsolatosan, amelyek írásaiban jelentek meg, valamint üzeneteinek természetével kapcsolatosan, amelyek nem isteni megnyilatkozások, mint inkább személyes elmélkedések [utalás Rydén asszonynak a párbeszéd folyamán adott magyarázataira]. Normatív szempontból tehát, a fentebb említett magyarázatok után, megfelelőnek tűnik, esetről esetre óvatos értékelést adni, számításba véve azokat a konkrét eshetőségeket, amelyek a híveket érinthetik, ha ilyen magyarázatok keretében olvassák ezeket az írásokat.”

Ezzel Levada bíboros megerősítette Ratzinger bíboros Rydén asszony kérdésére adott válaszát arról, hogy mit fognak válaszolni azoknak, akik az ő ügye felől érdeklődnek (ld. fent): A Közleményt és Rydén asszony írásait mostantól az általa adott tisztázások fényében kell olvasni. Más szavakkal: az 1995-ös Közleményben megfogalmazott általános tiltás pozitív értelemben változott, hiszen ez mostantól „megítélés kérdése”.

Egy kifejezés azonban továbbra is rejtély. A levél azt állítja, hogy magyarázataiban Rydén asszony úgy mutatja be üzeneteit, mint „nem isteni kinyilatkoztatások, hanem személyes elmélkedések”. A magyarázatok alapos vizsgálata után azt láthatjuk, hogy ilyen állítás sehol sem található Rydén asszony levelében. Rydén asszony leszögezi, hogy alapvető különbség van az ő megtapasztalása és az Isteni Kinyilatkoztatás (nagy K-val) között, de sehol sem állítja, hogy előbbi „személyes elmélkedések” eredménye volna.

3. Az utolsó bekezdés meglepő. A 2. pont meglehetősen pozitív következtetését az alábbi állítás követi: „nem tűnik célszerűnek, hogy a katolikusok részt vegyenek Vassula Rydén asszony által szervezett imacsoportokban” és a hívek „tartsák magukat az Ökumenikus Direktórium, az Egyházi Törvénykönyv [...] és az ordináriusok által megadott rendelkezésekhez.

A levél teljes meglepetésként érte Rydén asszonyt. Örömmel nyugtázta, hogy megerősítette a párbeszéd tényét, és hogy a Hittani Kongregáció továbbra is úgy tekinti, hogy „hasznos tisztázásokat” közölt, amelyet Ratzinger bíboros 2004. júliusi levele említett. Ugyanakkor aggodalom töltötte el néhány, a levélben található jelentős ellentmondás miatt.

2007. május 18. Rydén asszony három fő kifogásának adott hangot Levada bíborosnak írott 2007. május 18-i levelében.

1. Csalódottságának adott hangot, hogy újabb negatív állásfoglalás történt, és hogy újra nem hallgatták meg, ahogyan az 1995-ös és az azt követő 1996-os Közlemény esetében sem – bár a Hittani Kongregáció nyilvánosan elkötelezte magát amellett, hogy kihallgatja azokat a szerzőket, akikkel szemben valamilyen fenntartása van.

2. Levelében három hibára mutatott rá. Nevezetesen, hogy az ő válaszlevele – Leveda bíboros állításával ellentétben – nem 2002. április 4-én íródott, hanem 2002. június 26-án, továbbá a párbeszéd nem a 10., hanem a 12. *Igaz Élet Istenben* kötetben jelent meg [magyarul a 14. kötetben], ami megzavarhatja az olvasókat. Ezeknél fontosabb, hogy rámutat a levélnek azon tévedésére, mely szerint ő azt állította írásairól, hogy azok „pusztán az ő személyes elmélkedéseinek eredményei.” Rydén asszonyt ezt írta: „Ez egyszerűen nem igaz! Ilyesmi sehol sem található a levelemben! Világosan leírom, hogy az üzenetek – mint az összes posztbiblikus kinyilatkoztatás – nincsenek egy szinten a Nyilvános Kinyilatkoztatással, de ez sem engem, sem mást (aki egy kevéssé is ismeri írásaimat) nem vezethet arra a következtetésre, hogy pusztán a személyes elmélkedéseimről lenne szó. Ezek az isteni gondviselés ajándékai az egyház javára.”

3. Hangot adott Levada bíboros állításán való megdöbbenésének is, amely szerint „nem tűnik célszerűnek” a katolikusok részvétele az *Igaz Élet Istenben* ökumenikus imacsoportokban, miközben a katolikus kánonjog nemcsak engedélyezi az ilyen imacsoportokat, hanem egyenesen felszólít alakításukra.

Végül ismét megerősítette, hogy szeretné folytatni a párbeszédet a Hittani Kongregációval, és kéri Levada bíborost, hogy ha a Hittani Kongregációnak fenntartásai vannak az ő írásaival vagy tevékenységével kapcsolatban, akkor nevezze meg azokat, hogy magyarázattal szolgálhasson, ahogyan arra egykor Ratzinger bíboros is lehetőséget adott neki.

A levélből másolatot kapott XVI. Benedek pápa, Bertone bíboros (a jelenlegi államtitkár), Mons. Angelo Amato (a Hittani Kongregáció akkori titkára), Walter Kasper bíboros (a Keresztény Egység Pápai Tanácsának elnöke), a néhai Mons. Eleutherio Fortino (ugyanne a Tanácsnak a titkára, aki az ortodoxiával való párbeszédért felelős), és Mons.

Georg Gänswein (XVI. Benedek pápa személyi titkára).

2007. június 2. 2007 júniusában Rydén asszony levelet kapott Bertone bíboros nevében Mons. Gabriele Cacciatól, amelyben értesíti, hogy a bíboros tudomásul vette a levelet.

2007. július 16. Később a nyár folyamán Rydén asszony választ kapott Mons. Amatótól. Ő azt írta, hogy a Hittani Kongregáció éppen azért írt a Püspöki Konferenciáknak, hogy tudomást szerezzenek a párbeszédéről, amivel arra utalt, hogy Rydén asszonynak valójában hálásnak kellene lennie ezért, illetve hogy Rydén asszony számára Leveda bíboros levele jót jelent. Pontosan idézve Mons. Amato szavait: „A 2007. május 18-i levelében kifejtett aggodalmakra vonatkozóan hasznosnak tartom, hogy felhívjam a figyelmét arra a tényre, hogy a levél, amelyre utal, éppen azt a célt szolgálta, hogy minden Katolikus Püspök tudomást szerezzen az Ön és a Kongregáció között lezajlott párbeszédéről, hogy tudják magukat mihez tartani.”

A fent említett ellentmondások ellenére a levél valóban pozitív Rydén asszonyra nézve, legalább két okból:

1. Az 1995-ös és 1996-os Közleményt a világ minden katolikus püspökének elküldték. Ezzel szemben Ratzinger bíboros 2004-es pozitív levelét csak azon Püspökkari Konferenciák Elnökeinek küldték, akik válaszoltak az ő 2003-as levelére (ld. fent). Leveda bíboros 2007. január 25-i levelének köszönhetően a világ minden katolikus püspöke értesült Rydén asszony és a Hittani Kongregáció párbeszédéről.

2. Az 1995-ös és 1996-os Közlemény „a püspökök beavatkozását kéri, hogy a hívek megfelelő információt kapjanak, és Ryden eszméinek terjesztésére egyházmegyékben ne nyíljon lehetőség.” Most viszont a püspökök azt az utasítást kapták, hogy „a fent említett megvilágítások után, okos kiértékelést tanácsos végezni, esetről esetre, azzal a céllal, hogy a szóban forgó írásokat a hívők képesek legyenek az adott magyarázatok fényében olvasni.”